

AUTOR SÉRIE
22 KNIH O OBĚTECH

JOHN
SANDFORD

DRSNA
ZEMĚ

ŽÁRLIVOST, VYDIRÁNÍ, STRACH...

**DRSNA
ZEMĚ**

JOHN
SANDFORD
**DRSNA
ZEMĚ**

Přeložil Radim Zetka

Všechna práva vyhrazena. Bez povolení je zakázáno jakoukoli část této knihy reprodukovat, skenovat či distribuovat v jakékoli tištěné či elektronické formě. Nepodporujte pirátství materiálů chráněných autorským zákonem, jež porušuje práva autora. Kupte pouze autorizované edice.

Tento příběh je smyšlený. Všechna jména, postavy, místa a události v této knize jsou buď dílem autorovy představivosti, nebo jsou literárně přetvořeny. Jakákoli podobnost se skutečnými lidmi, událostmi či lokalitami je zcela náhodná.

Vydavatelství BB/ats,ro více

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2009 by John Sandford

All rights reserved.

Z anglického originálu *Rough Country*
(Published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2009)

přeložil © 2013 Radim Zetka

Redakce textu: Robert Kubánek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2013 Bohumil Fencel

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-741-637-2

Pro Daniela k narozeninám

Poděkování

Tuto knihu jsem napsal ve spolupráci se svým dlouholetým rybářským partnerem a kolegou novinářem Billem Gardnerem, autorem klasické knihy o lovu muskalung *Život na vodě*. Na tyto štíky už spolu jezdíme téměř třicet let. Vyslyšel jsem tedy jeho přání a v této knize jsem lov muskalung vylíčil jako daleko sofistikovanější činnost, než je tomu ve skutečnosti.

– John Sandford

SRPNOVÉ HORKO se pomalu vytrácelo. V osm hodin se nad obzorem objeví úplněk a pohled na druhý břeh jezera Stone Lake bude velkolepý.

Světlo umí divy, pomyslela si Erica McDillová. To věděla od táty.

Úplněk nad horizontem není o nic větší než úplněk v zenitu, vysvětloval jí, když byla ještě malá a stáli spolu na dvorku za domem. To, že se zdá větší, je jen optická iluze. Nevěřila mu. Rozhodl se, že jí to dokáže, a udělal polaroidem snímek, na němž byl úplněk nad horizontem jen pár dní před podzimní rovnodenností, kdy je největší a nejžlutější za celý rok, a pak jej porovnal s jiným snímkem měsíce, když byl v nadhlavníku. *Opravdu* byly stejně velké.

Byl pyšný, že má pravdu. Koneckonců, byl to vědec, a tak toho spoustu věděl.

Erica McDillová stála v čele reklamní společnosti a věděla, že její otec měl i neměl pravdu. Po formální stránce se nemýlil, ale takhle by nikdy nic neprodal. Takový velký, tlustý měsíc, který visí nad horizontem a jako blázen ozařuje jakýkoliv výrobek, který potřebujete prodat, to je opravdové *terno*, a je jedno, že jde jen o optickou iluzi...

MCDILLOVÁ se po vodě pohybovala téměř neslyšně. Seděla v mimořádně stabilní hybridní kánoji od firmy Native Watercraft. Ideální volba pro ženu z města, která má jemné ruce a na vodě se necítí úplně doma.

Dnes večer však mimořádnou stabilitu nepotřebovala, protože hladina jezera byla hladká jako sklo. Končila vlna horka a televizní rosničky předpovídaly, že se v noci zvedne vítr, ale nebude to nic závažného.

Slyšela jen záběry pádla, na jedné straně člunu, pak na druhé, a z dálky, zřejmě od vedlejšího jezera, k ní doléhal zvuk lodního motoru nebo motorové pily, ale byl tak vzdálený a kolísavý, že spíš připomínal hučení v uších. Kolem ní se líhl vodní hmyz: vyplaval na hladinu a ihned vzlétal k obloze.

Byla necelý kilometr od chaty a pádlovala směrem k říčce, která z jezera odváděla vodu. Dojela k zátočině pod osikami, jejíž hladinu krášlily lek-níny, minula spadlý strom, na němž se slunilo pět želv. Jakmile ji spatřily, plácly sebou do vody. Celá scéna ji rozesmála. O kus dál se vydala po proudu říčky a po dvaceti metrech dojela na otevřenou vodní plochu lemovanou orobincem.

Jezíčko, jak mu říkala, bylo sto padesát metrů dlouhé a padesát metrů široké. Na druhé straně, kde se říčka zužovala a pouštěla se dolů z kopce, se nad okolními stromy tyčila borovice vejmutovka. V její koruně měl hnízdo orel bělohlavý. Téměř pokaždé, když sem přijela, mohla pozorovat, jak se orlí pár stará o své mladé.

O několik minut dříve si všimla, že jeden z orlů odlétl ulovit večeri. Doufala, že uvidí, jak se pták vrací do hnízda, a tak se nechala proudem unášet směrem k borovici, opřela se, pádlo umístila do držáku na boku člunu, přehodila nohy přes okraj plavidla a smočila si je v teplé letní vodě.

Cítila, jak jí do zad svítí slunce. Sáhla do tašky, vylovila z ní zapalovač a cigaretu, zapálila si a z plných plic potáhla.

Dokonalé. Téměř.

Dokonalé, jen kdyby na chvíli mohla přestat přemýšlet.

ERICA MCDILLOVÁ řídila reklamní agenturu Ruff-Harcourt-McDillová se sídlem v Minneapolisu. Ruff už byl mrtvý, Harcourt odešel do důchodu; o dva týdny dříve Harcourt souhlasil s prodejem svého podílu McDillové, čímž by získala sedmdesát pět procent akcií v oběhu.

Neboli absolutní moc ve firmě.

Prostě skvělé.

Pohrávala si s myšlenkou změnit název – Média/McDillová například –, ale rozhodla se, že prozatím nechá vše při starém. Zadavatelé reklamy

znali zkratku RHM, která znamenala určitou míru stability. Ten pocit stability bude potřebovat, až začne protrhávat...

Ano, proč to neříct naplno: plevel.

ZA POSLEDNÍ ROKY se v agentuře objevila spousta loudalů, nechápavého *plevele*, co jen plýtvá časem a hodí se víc na práci v novinách než ve špičkové reklamní agentuře. Jen co se jich zbaví – sepsala už i jejich jména –, čistý zisk firmy se okamžitě zvýší o dvacet procent, aniž by se snížila produktivita. Lidé znamenají *náklady*. Někteří z nich si myslí, že *účelem* agentury je dávat jim práci. Tak to se tedy pletou a brzy to zjistí. Až bude mít v ruce ty akcie, až bude připravená, dá se do toho.

Trápila ji však otázka, *jak* přesně to udělat. Současný kreativní ředitel Barney Mann byl chytrý, duchaplný, pracovitý člověk, kterého si chtěla ve firmě nechat – jenže měl mezi včelami-dělnicemi velmi mnoho spojenců a přátel. Chodil s nimi do restaurací, na golf, půjčoval jim peníze. Měli ho *rádi*. Byl to ten typ člověka, který by dokázal nezbytnou *evoluci* v řízení společnosti přeměnit v pomlouvačnou kampaň.

A navíc udělal naprosto skvělý kus práce při kampani pro Mattockse, to bylo bez debat. Dave Mattocks o Mannovi prohlásil, že to je génius, a jeho firma Motor City se v posledním roce postarala o devět procent zisku agentury RHM. Devět procent. Když ztratíte takového klienta, ztratíte víc než jen jeho – ostatní se budou ptát proč a co se stalo a můžou si začít myslet, že RHM začíná nerozhodně přešlapovat na místě.

McDillová chtěla Manna ve firmě udržet a přemýšlela, jestli je opravdu takový světec. Co kdyby ho pozvala na oběd a postavila ho před hotovou věc: partnerství, předkupní právo na deset procent akcií, milion dolarů předem a žádný povyk, až se začne propouštět.

Může být dokonce užitečný v tom, že zmírní dopad vyhazovu na lidi, kteří... jsou zbytní. Možná by si mohl vzít na starost *meliorační fond*, malé peněžní dary odečitatelné z daní, které by se rozdávaly dle potřeby tak, aby se do médií nedostaly žádné tklivé nářky propuštěných zaměstnanců. Stačila by jenom trocha peněz...

NECHALA SE UNÁŠET po hladině a přemýšlela o tom.

Nakonec se v myšlenkách přesunula od agentury k nastávajícímu večeru, k tajné schůzce z předešlé noci, k Ruth. S ní už to neklapalo. Z Ruth se stávala usedlá žena středního věku, která hloupnula stejným tempem, jakým se jí zvětšoval zadek. Zrovna asi byla doma a pekla dýňový koláč nebo něco takového.

McDillová si pomyslela, že převzetí agentury svým způsobem všechno změnilo.

Všechno.

Agentura je na vrcholu, ona sama je na vrcholu.

Je čas ukázat, co dovede!

OREL SE VRÁTIL.

Viděla ho na kilometr daleko. Obrovského ptáka, který se vznáší vzduchem, aniž by musel pohnout křídly.

Tři sta metrů od hnízda náhle udělal zákrutu jako lyžař na svahu a zamířil pryč.

McDillová se podivila: její přítomnost orly nikdy nevyrušovala. Byla dál než předešlý večer, kdy dojela až ke břehu, na kterém stála borovice s hnízdem.

Co to? Že by orel něco vycítil?

McDillová se otočila a prohlížela si břeh. Pak, v posledních vteřinách svého života, uviděla pohyb, zamračila se a vzpřímila.

Co to bylo? Odlesk skla...

Vrah ji střílil přímo doprostřed čela.

PŮL ŠESTÉ RÁNO.

Měsíc klesal k horizontu, spodní stranou se dotýkal chomáčů mlhy, které stoupaly z hladiny jezera. Virgil Flowers stál na zádi pětimetrové pramice, v rukou držel zakázkový prut na muskalungy a díval se na stranu. Johnson na přídi právě nahodil do vody oranžovou nástrahu a zanořil prut pod hladinu až po naviják.

„Vidíš ji?“ zeptal se Virgil s pochybnostmi v hlase.

„Už mi zmizela,“ odpověděl Johnson. Vzdal to, narovnal se a vytáhl prut z vody. „Sakra. Ale stejně bych asi chtěl moc. V prvních pěti minutách žádnou nechytíš.“

„Byla aspoň velká?“

„Co já vím. Zahlídl jsem jenom bílej odlesk.“ Johnson se podíval na měsíc, pak směrem k východu. Slunce mělo vyjít za deset minut, ale horizont už světlal. „Potřebujeme víc světla.“

Plácnul sebou na sedátko na přídi a Virgil nahodil nástrahu směrem ke břehu, přitáhl ji ke člunu, nic nespátril, a tak ji znovu nahodil.

„V tý mlze vypadá měsíc jako bramborovej lupínek,“ prohlásil Johnson.

„Cože?“ Virgil si nebyl jistý, jestli mu dobře rozuměl.

„No jako třeba jsou ty pringles,“ vysvětloval Johnson.

Virgil udělal pauzu mezi náhozy a opáčil: „Nechci s tebou polemizovat, Johnson, ale měsíc jako pringle teda nevypadá.“

„Ale jo, vypadá. Vážně mi připomíná pringle.“

„Mně připomíná spíš kuličku másla, co dostaneš v Country Kitchen k francouzskému toustu,“ namítl Virgil.

„Kuličku másla?“ zamrkal překvapeně Johnson a podíval se na měsíc a pak zpět na Virgila. „Ty sis ráno zas dával jointa, nebo co?“

„No rozhodně vypadá spíš jako kulička másla než jako brambůrek,“ stál si za svým Virgil. „Je mi trapný být na jedné lodi s člověkem, kterému měsíc připomíná brambůrek.“

Když chytáte muskalungy, musíte mít v zásobě velkou spoustu často i hloupých témat k hovoru, protože jen o rybách se pořád bavit nemůžete. Johnson se podíval na druhou stranu jezera, přes temnou vodu, směrem ke světlu, která prosvítala skrz borovice rostoucí kolem břehu, k fialovému a nachovému nebi na západě, které tak kontrastovalo s jasně žlutým měsícem ve tvaru brambůrku či kuličky másla. „Ale stejně je tady krásně,“ povzdechl si. „Jako v ráji.“

„Tak v tom s tebou souhlasím, Johnsonse.“

Jezero Vermilion, severní výspa Minnesoty. Chvíli se nechali unášet po hladině, občas zkusili nahodit; čeká je celý dlouhý den na vodě. Kolem projel velkou rychlostí člun, v něm dva muži, kteří zřejmě hledali lepší místo k rybaření, pokud takové existuje.

JAKMILE VYSVITLO SLUNCE, zvedl se vítr, který zvlnil hladinu natolik, že začala jejich pramici unášet směrem porostům vodních rostlin u břehu. Byli na vodě teprve dvě hodiny, když na východě uviděli člun. Rychle se k nim blížil a zpomalil, když kolem nich projížděl. Z tváří obou mužů, kteří se na ně ze člunu dívali, viděli jen bílé ovály. Člun téměř zastavil a mířil k zarostlému pobřeží.

„Ten blb nám tady všechno vyplašil,“ ušklíbl se Johnson. Nebyl zvědavý na žádné masové vrahy, znásilnění malých chlapců ani na lidi, co plaší ryby.

„Vypadá to na Roye,“ oznámil Virgil. Roy byl ředitel rybářských závodů.

„No jo.“ Roy by jen tak někomu ryby nevyplašil.

Muž u kormidla druhého člunu vypnul motor a nechal člun dojet obloukem k Virgilově pramici.

„Dobrý ráno, Virgile. Tobě taky Johnsonse.“ Roy se natáhl, chytil se okraje pramice a přitáhl obě plavidla k sobě.

„Dobrý, Royi,“ odpověděl Johnson. „Arnie, jak to šlape?“

Arnie přikývl a vyplivl do jezera žvýkáci tabák. Roy, jenž vypadal jako

stárnoucí motorkář oblečený do červeno-černé kostkované košile, pokud motorkáři takové oblečení vůbec nosí, řekl: „Virgile, snaží se s tebou spojit nějaký Lucas Davenport.“

„A řekl jsi mu, ať si vysere oko?“

Roy se usmál. „Už jsem se k tomu chystal, ale pak mi pověděl, kdo je. Nařídil mi, ať se ti vloupám do chaty a vezmu tam tvůj mobil, protože si ho na vodu nikdy nebereš. V tom měl pravdu.“ Vytáhl z kapsy Virgilův mobilní telefon a podal mu ho. „Promiň.“

„Probůh, Royi,“ povzdechl si Johnson.

„Asi tady stejně nebudu mít signál,“ opáčil Virgil. Zapnul telefon a uviděl, že se signálem problém nebude. Roy pozvedl tázavě obočí.

„Povím ti, Virgile, není moc věcí, co by pro mě byly důležitější než tyhle závody, takže vím, jak se asi cítíš. Ale ten Davenport povídal, že u Stone Lake zavraždili nějakou ženskou a že se na to máš mrknout. To mi připadalo důležitější než rybaření.“

„Víš, o koho jde?“ zeptal se Johnson.

„To netuším,“ odvětil Roy.

„Tak jak můžeš vědět, že je to důležitější než rybaření?“ zeptal se Johnson. „Pořád někdo umírá. To se trápíš kvůli každému z nich?“

„To jsem si taky říkal,“ ozval se Arnie. Pak se otočil k Royovi: „Tak honem, ať ještě chytíme pár ryb.“

ROY A ARNIE ODJELI a Virgil se posadil. Johnson nadával a bědoval, ale nepřestával nahazovat. Virgil si prstem zacpal ucho, zadal na mobilu Davenportovo číslo a přiložil si telefon k volnému uchu. Davenport hovor přijal po druhém zazvonění.

„Jsi na jezeře?“ zeptal se Davenport.

„Jo. Už dvě hodiny,“ odpověděl Virgil. „Viděli jsme dvě ryby.“

„Co počasí?“

„Dokonalý.“ Virgil ze rozhlédl a musel uznat, že má pravdu: *opravdu* bylo dokonalé. „Částečně zataženo, trochu fouká, takže nám není horko, ale ani nám to nelomcuje s lodí.“

„Virgile, poslyš, je mi to líto.“

„Co se stalo?“

„Zřejmě odstřelovač – zabil jednu ženu u chaty Orlí hnízdo u Stone Lake, kousek od Grand Rapids. Jmenuje se – teda jmenovala se – Erica McDillová. Byla generální ředitelka reklamní agentury Ruff-Harcourt-McDillová z Minneapolisu.“

„Už jsem o nich slyšel,“ odvětil Virgil.

„Jde o tohle – byla celkem velký zvíře u demokratů a guvernér chce, abysme se na to vrhli. A místní šerif Bob Sanders nás taky prosí o pomoc.“

„Kdy ji našli?“

„Za rozbřesku – před hodinou a půl. Sanders je teď právě na místě činu.“

„Kde jsou kluci z Bemidji?“ zeptal se Virgil.

„Nahore v Bigforku, hledají malou Lindu,“ odpověděl Davenport. „Proto Sanders žádá o pomoc – všichni vyšetřovatelé jsou tam nahore a taky polovina jeho zástupců. A ta ženská na Foxu si může plíce vyřvat, mleli o tom celou noc –“

„Ale proboha.“

Blondřatá, modrooká Linda Pelliová před dvěma dny zmizela z chaty svých rodičů. Bylo jí patnáct, takže byla dost stará na to, aby nezablouďila cestou ke své kamarádce. Jela na kole po relativně bezpečné silnici, a kdyby ji zachytilo projíždějící auto, už by ji bývali dávno našli v příkopě. Malou Lindu ani její horské kolo s osmnácti převody však zatím nikdo neobjevil.

Pak žena, která pracovala v jedné místní chatové osadě, nahlásila, že viděla, jak se po okolí pohybuje v oprýskaném pickupu neoholený muž „se stříbrnými očima“ a vojenským sestřihem. Lidi z televize vycítili senzací: démon se stříbrnými očima, kterému chlupy rostou snad ze všech tělesných otvorů, drží malou Lindu někde hluboko v lesích přivázanou řetězem ve sklepě své chaty (ačkoli chaty se sklepem jsou vcelku výjimečný úkaz) a ukazuje jí, jak to dělají Kozáci.

„No jo,“ povzdechl si Davenport. „Malá Linda. Poslyš, sám z toho nemám dobrej pocit. O těch rybářskejch závodech mluvíš už od června, ale co ti budu vykládat? Máš úkol, tak se do toho pusť.“

„Vždyť já ani nemám auto,“ namítl Virgil.

„Tak si musíš nějaký vypůjčit,“ odvětil Davenport. „Máš s sebou pistoli?“

„Jo, někde tady bude.“

„Tak můžeš jít na to. Zavolej mi, až to rozlouskneš.“

„Počkej, no tak počkej,“ ozval se Virgil. „Já nemám páru, kam se vlastně vydat. Popiš mi cestu, aspoň v náznacích. Vždyť tady kolem musí být aspoň sto jezer stejného jména.“

„Sbal si své saky paky, já se ti přeptám na cestu. Za chvíli ti zavolám.“

NEJVYŠŠÍ RYCHLOSTÍ se vrátili do přístaviště. Virgil ukázal správci svůj průkaz a řekl: „Potřebujeme, aby byl tenhle člun neustále k dispozici. Uvažte ho tak, abychom se mohli co nejrychleji dostat na jezero.“

„Děje se něco?“ zeptal se správce. Vážil asi padesát kilogramů, bylo mu kolem padesátky a v přístavišti na jezeře Vermilion pracoval už od doby, kdy sem dospívající Virgil poprvé přijel se svým otcem.

„O tom s vámi nemůžu mluvit,“ odpověděl Virgil. „Ale ten člun ať je nachystaný k vyplutí. Pokud se to někomu nebude líbit, klidně mu povězte, že to máte nařízené od Úřadu kriminálního vyšetřování.“

„Tak tenhle název slyším poprvé,“ přiznal se správce.

„Dělám na vraždách a tak.“

Virgil z kapsy vytáhl peněženku a podal správci jednu ze tří vizitek, které v ní měl, a desetidolarovou bankovku.

„Jestli se bude někdo vyptávat, ukažte mu tu vizitku.“

VIRGIL A JOHNSON přecházeli na druhou stranu parkoviště k Johnsonovu autu a společně nesli chladicí box s jídlem a pitím. Johnson se ohlédl směrem k přístavišti: „To je šikovný – proč to takhle neděláme častěji? Je to, jako bysme měli vyhrazený parkoviště. Hele, tak co máš teď v plánu?“

„Píchno by mi, kdybys mě mohl hodit na místo činu. Až tam budu, zjistím, co a jak – jestli bude jasný, že to nějaký čas potrvá, zajedu si do Grand Rapids a půjčím si tam auto.“

„Myslíš, že se ještě stihneme vrátit na jezero?“ zeptal se Johnson a znovu se ohlédl. Všichni, kdo v rybářském světě něco znamenali, byli právě na jezeře. *Všichni.*

„Já bych strašně rád, Johnstone, ale mám z toho divnej pocit. Možná by ses mohl přidat k někomu jinému.“

Odpojili od auta přívěs, zamknuli oj a nechali přívěs na parkovišti. Pak naložili chladicí box na zadní sedadla. Johnson hodil Virgilovi klíče. „Řídíš ty, já se musím nasnídat.“

NEFUNGovala KLIMATIZACE, a proto jeli se spuštěnými okny. Když byli v půli cesty na hlavní silnici, zavolal Davenport a popsal Johnsonovi, jak se co nejrychleji dostat k Orlímu hnízdu.

Johnson si vše poznamenal na zadní stranu staré účtenky za benzin, rozloučil se, vrátil telefon Virgilovi, vyhodil plechovku od snídaně značky Budweiser do příkopu a ze zadní kapsy svého sedadla vytáhl atlas Minnesoty. Virgil zpomalil, zastavil, zacouval, vystoupil z auta, našel odhozenou plechovku od piva a hodil ji do boxu na odpadky v zadní části auta.

„Tak jsi ji našel,“ zamručel Johnson, jakmile Virgil znovu nasedl. „Budeme to muset vzít tady po okreskách.“

Ukázal Virgilovi trasu na mapě a znovu vyjeli. Johnson vypil druhé pivo a prohlásil: „Začínáš mě pěkně štvát, jak furt sbíráš ty plechovky.“

„Už mě nebaví se o tom s tebou pořád dohadovat, Johnstone,“ řekl Virgil. „Dokud budeš vyhazovat plechovky z auta, já budu zastavovat a sbírat je po tobě.“

„Víš co, naser si,“ odsekl Johnson. Vyprázdnil druhou plechovku do úplně poslední kapky a tentokrát ji nacpal do boxu pod sedadlem. „Seš spokojenej, ty ekologickéj blázne?“

VIRGIL BYL ŠTÍHLÝ a díky svým dlouhým blond vlasům připomínal spíš surfaře než policistu. Měl zvláštní zálibu v tričkách, jaká na svých koncertech prodávají indie-rockové skupiny; například dnes bylo od kapely Sebadoh. Měřil něco přes sto osmdesát centimetrů a měl ideální proporce pro baseballistu na třetí metě. Na vysoké škole také na tomto postu několik sezon hrál; byl vynikající v poli, ovšem na pálce mu to nešlo. Bez většího vzrušení prošel školou a získal diplom v oboru ekologie, který mu však prestižní zaměstnání nezajistil („Není to biologie ani botanika, a ani od jednoho jsme toho neprobrali dost, aby to k něčemu bylo,“ prohlásil při jednom přijímacím pohovoru).

Když po škole nesehnal práci ve svém oboru, přihlásil se do vojenské důstojnické školy, kde přišel na to, že s ním počítají do výzvedné služby nebo do jedné ze speciálních jednotek.

Prošel všemi testy a nakonec skončil u vojenské policie.

PO ODCHODU Z ARMÁDY strávil deset let u policie v St. Paulu, kde měl vynikající výsledky, na základě čehož ho zlanaril Lucas Davenport, oficiální „zlý hoch“ BCA. „Budeme ti dávat těžký případy,“ oznámil mu Davenport a svůj slib zatím plnil.

Virgil se také věnoval psaní o lovu a rybolovu a získával si celkem slušnou pověst. Psal z vlastní zkušenosti a přiznával, že občas si místo práce jde zarybařit. Nedělní příloze *New York Times* prodal dlouhý článek o případu, na němž pracoval. Novinám okamžitě stoupl náklad a Virgil se mohl nějaký čas naparovat, a dokonce si pořídil i rolexky.

Davenportovi příliš nevadila Virgilova namyšlenost ani to, že občas místo práce jede do přírody – měl výsledky a to mu stačilo –, ale vadilo mu, že Virgil za služebním autem vozí přívěs s motorovým člunem. A dělalo mu starosti, že Virgil občas zapomínal, že by měl u sebe nosit zbraň; a také to, že rád spal se svědkyněmi v případech, na kterých právě pracoval.

Všechny tyto drobnosti však ztrácely na významu ve srovnání s úspěšností, jaké Virgil dosahoval. Davenport byl pragmatik: dokud to funguje, nechej to být.

Ale starostí se nezbavil.

„VÍŠ,“ ZAČAL JOHNSON, „občas mi připadneš jako otrok. Dostaneš příkaz, abys šel sbírat bavlnu, a ty bez remcání jdeš. Příteli můj nejdražší, svoji svobodu jsi vyměnil za výplatu. A příznejme si to, zase tolik nevyděláváš.“

„Mám různé sociální výhody,“ opáčil Virgil.

„Jasně. Když tě střelí, zaplatí ti léčbu. Já jenom, že by z tebe mohl být slavný spisovatel, co má ženskou na každém prstě, nosí takový ty sportovní saka se záplatama na rukávech, kouří fajfku a tak. Byl bys pánem

svýho času – mohl by ses taky uchytit v Hollywoodu. Psát scénáře, co? Šukat s Madonnou.“

„Já tu práci mám v zásadě rád,“ odpověděl Virgil. „Jenom ji prostě nemám rád úplně pořad.“

JOHNSON BYL VIRGILŮV rybářský parťák už od vysoké školy. Měl na sobě spoustu jizev způsobených jízdou a haváriemi v opilosti, a to v nej-různějších vozidlech od sněžných skútrů přes kamiony až po vznášedla. Johnson měl od mala blízko ke dřevu. Vlastnil pilu zpracovávající dřevo z listnatých lesů na jihovýchodě Minnesoty, která dodávala zejména podlahové fošny, ale prováděla také zakázkové práce pro umělce. Celý život rybařil a Mississippi mezi městy Winona a LaCrosse znal jako své boty. Virgil nikdy neměl problém zlákat ho na lov štik muskalung.

Johnson nosil džíny a trička. Jakmile se trochu ochladilo, oblékl si přes tričko mikinu. Poté co se ochladilo o něco víc, oblékl si džínovou bundu. Když začalo mrznout, vytáhl péřovou bundu. A když mu bylo chladno i v ní, na všechno se vykašlal a odletěl na Bahamy s kufrem plným triček a plavek.

TEĎ VEDL VIRGILA po okreskách mezi dálnicemi číslo 1 a 79, na jih a pak na západ, plochou krajinou, kde toho nebylo moc k vidění, kromě zlátnoucích modřínů a rozlehlých bažin a občas nějaké té zapadlé farmy s několika koňmi. Jak se blížili k Orlímu hnízdu, lesy začaly houstnout a terén se zvlnil, silnice byly čím dál užší a za stromy prosvítaly tmavomodré hladiny jezer.

„Přemýšlím, jak dlouho vymýšleli ten název Orlí hnízdo?“ přemítal Johnson. „Tak asi tři vteřiny?“

„Mohli to taky pojmenovat Dikobrazí chata, U Grošáka, Podvečerní pobřeží nebo Štičí voda,“ namítl Virgil.

„Stává se z tebe pěkný bručoun,“ opáčil Johnson. „Ráno jsem se naštvál já, a ne ty.“

„Do háje, vždyť celej rok dřu jako mezek,“ rozčílil se Virgil.

„Kromě těch rybářskejch výletů v pracovní době,“ podotkl Johnson.

„To se nepočítá. To jsem pořád pracoval, jenom ne pro stát.“

„Musíš to dělat jako já,“ radil mu Johnson. „Vidíš, jak jsem odolnej? Na rozdíl od vás, choulostivejch hezounků...“

„Choulostivejch hezounků. Na tos přišel sám?“

Johnson se usmál: „Za chvílku budeme odbočovat.“

VIRGIL SI CESTOU VYTVOŘIL v hlavě obraz Orlího hnízda: připadalo mu, že musí jít o srub z hrubě opracovaných klád s reklamou na pivo nad vchodem do baru. Kolem břehu pak viděl tučet překlízkových chat rozptýlených mezi borovicemi, u každé z nich jeden otlučený člun, kůlna, zápach benzínu a oleje smíchaný s pachem špíny a humusu, k němuž se za klidných nocí přidává smrad ze septiku. Jak tohle všechno šlo dohromady s bohatou majitelkou reklamní agentury, to nevěděl – možná tam jezdívávala kdysi s rodinou.

Jakmile odbočil z hlavní silnice na příjezdovou cestu k chatě, začal si svůj obrázek upravovat. Na sever Minnesoty jezdil rybařit už třicet let, od doby, kdy dokázal udržet rybářský prut. Myslel si, že zná většinu rekreačních středisek, která leží u všech větších jezer.

Nikdy neslyšel o Orlím hnízdu u Stone Lake, ale příjezdová cesta s nákladným černým asfaltem, která se zbytečně kroutila převážně borovicovým lesem, ukazovala na něco výjimečného. Přejeli vrchol kopce a před nimi se otevřel úchvatný výhled. „Tý jo: hezký místo,“ neudržel se Johnson.

Chata stála na travnatém svahu, ze kterého byl překrásný pohled na jezero. Měla dvě patra a byla postavená z tesaného kamene, kulatiny a skla. Dokonale tam zapadala. Na břehu stály roztroušené chatky, jež byly postaveny a umístěny stejně pečlivě jako hlavní budova. Každá měla verandu otočenou k jezeru a nad ní terasu. Virgil si pomyslel, že se dívá na výsledek práce drahého architekta, ale ne současného: byla zde cítit dobře maskovaná starosvětskost.

U chatek nestála žádná auta. Když sjížděli k chatě, cesta zabočovala doleva k mýtině, kde bylo parkoviště, schované za pětimetrovým živým plotem. Na parkovišti stála čtyři auta z úřadu šerifa, asi dvacet civilních

vozidel a pohřební vůz. Neviděli žádné policisty; jen jednu zaměstnankyni rekreačního střediska, která nakládala zavazadla do mercedesu.

Hluběji v lese, na druhé straně parkoviště, Virgil spatřil zelenou plechovou budovu, zřejmě sklad. Z hlavní budovy ani z chatek nebylo parkoviště ani sklad vidět. Hezké.

„A kde mají čluny?“ divil se Johnson, zatímco Virgil zaparkoval.

„To nevím. Zřejmě na druhé straně chaty,“ odpověděl Virgil.

SOTVA VYSTOUPILI z auta, přišla k nim zaměstnankyně rekreačního střediska, žena ve středních letech, oblečená v červeno-modré uniformě, a zeptala se: „Co si přejete, pánové?“

„Jak se dostaneme do hlavní budovy?“ zeptal se Virgil.

„Touhle cestou nahoru,“ odvětila a dodala: „Víte o tom, že tohle středisko je určené pouze pro ženy?“

„Jsme od policie,“ oznámil Johnson.

„Aha, to je jiná. Jsou tady už z úřadu šerifa.“ Otočila se k Virgilovi: „Vy jste taky policista?“

Johnson se zasmál: „Jo. To on je policajt.“ Pak vystoupali po schodech, které vedly k dlážděné cestě, jež spojovala parkoviště s chatou.

CHATA STÁLA na vrcholku nízkého travnatého kopce, který se svažoval až k hladině jezera. V malém zálivu bylo přístaviště a velké množství člunů, zejména kovových s přivěsnými motory, ale také kánoe, kajaky a šlapadla. Asi sto metrů napravo Virgil spatřil dvě ženy, které se držely za ruce a po úzké pláži mířily k plovoucímu molu.

Na terase sedělo u stolů se zbytky od snídání asi dvacet žen. Virgil s Johnsonem přišli k zábradlí a ženy si je hned začaly prohlížet. Dole pod nimi stáli u přístaviště dva uniformovaní zástupci šerifa a o něčem spolu hovořili.

Přispěchal k nim číšník: hubený, bledý hoch s tmavými vlasy, které měl ostříhané tak trochu jako Johnny Depp. „Přejete si?“

„Jsem z Úřadu kriminálního vyšetřování,“ odpověděl Virgil. „Jak se dostaneme k přístavišti?“

„Aha. Pojdte se mnou.“

Vedl je vnitřkem chaty, po schodišti, dvojitými dveřmi pod terasou a pak ukázal na dlážděný chodník. „Běžte po něm.“

Dlážděný chodník vedl na kamennou římsu na pobřeží, která je dovedla až k přístavišti. Tam stály dvě ženy, které z terasy nebylo vidět. Obě měly založené ruce, o něčem se spolu bavily a pozorovaly zástupce šerifa při práci. Johnson zamumlal: „Jsme tady jenom deset minut, ale mrkni na tu menší. A má rybářskou košili.“

Virgil pronesl tak tiše, jak to jen šlo: „Johnsone, zkus se pár minut do něčeho neplést, jasný?“

„Takhle jsi nemluvil, když jsi potřeboval půjčit mé auto, ty hajzlíku jeden.“

„Johnsone...“

ŽENY SE OTOČILY a sledovaly, jak k nim Virgil s Johnsonem přicházejí. Virgil hlavou pokývl směrem k nim: „Zdravím. Jmenuju se Virgil Flowers a jsem z Úřadu kriminálního vyšetřování. Hledám šerifa Sanderse.“

„Je na jezírku,“ odpověděla starší z nich, podsaditá žena s unavenými očima. Podala mu ruku: „Jmenuju se Margery Stanhopeová. Majitelka střediska.“

„Promluvíme si, až se vrátím,“ řekl Virgil. „Všiml jsem si, že se někdo chystal k odjezdu – jedna vaše zaměstnankyně nakládala do auta zavazadla. Budu potřebovat vědět, kdo odjel od toho... incidentu.“

„To není problém. Cokoliv bude potřeba.“

Mladší žena byla malá, pohledná třicátnice s kaštanovými vlasy a pihovatým nosem; přesně ten typ ženy, kvůli které by se Johnson opil a začal recitovat poezii, včetně celé poémy „Kremace Sama McGeeho“. Virgil to kdysi viděl na vlastní oči.

A byla dost hezká na to, aby Virgilovi způsobila citové problémy, jenže pak se zeptala: „Nejste ten Virgil Flowers, co se zapletl do masakru u International Falls?“

A byl konec. „Úplný masakr to nebyl,“ namítl Virgil.

„Mně to tak znělo,“ trvala na svém.

„Zmlkni, Zoe,“ napomenula ji Stanhopeová.

„Myslím, že bychom měly zaujmout postoj,“ namítla Zoe.

„Tak ho zaujmi někde jinde,“ odsekla Stanhopeová a podívala se na Johnsona: „Vy jste taky od policie?“

Virgil odpověděl místo něj: „Vlastně je to můj přítel, Johnson. Účastnili jsme se rybářských závodů na jezeře Vermilion a mě odvolali na tenhle případ. Za jiných okolností by sem přijel někdo jiný, ale všichni mají plné ruce práce s malou Lindou. Johnson není policista.“

„Ráda vás poznávám,“ potřásla si s Johnsonem rukou. „A jak že se to jmenujete křestním jménem?“

„Johnson.“

„Aha.“ Nevěděla, jestli si z ní nedělá legraci. „A příjmením?“

„Johnson,“ ozval se Virgil. Viděl, že je Stanhopeová zmatená, a tak dodal: „Vážně. Jmenuje se Johnson Johnson. Táta mu dal jméno podle závěsného motoru na člun. Všichni mu říkají Johnson.“

Zoe se usmívala. Buď ji pobavilo dvojité jméno, nebo představa, že se někdo jmenuje podle závěsného motoru. „Když jste byl malý, nedělali si z vás ostatní legraci?“ zeptala se.

„Dělali, ale brácha na tom byl mnohem hůř. Jmenuje se Merkur,“ odvětil Johnson klidně.

„Tak teď už si vymýšlíte,“ opáčila Stanhopeová.

„Věřte mu,“ ozval se Virgil. „Merkur Johnson. Trpí depresemi.“

„Máma díkybohu další děti nechtěla,“ pokračoval Johnson. „Táta chtěl ještě dceru. A to si právě koupil novou Hondu.“

„Já nevím, Honda není špatné jméno,“ vložila se do hovoru Zoe.

Johnson se rozesmál, a protože se mu Zoe líbila, smál se až příliš nahlas.

„Dámy, s vámi si promluvíme později. Teď ale musím na místo činu,“ omlouval se Virgil.

Stanhopeová se otočila k Johnsonovi a ledovým hlasem pronesla: „Tohle není zrovna k popukání. Podle mě je to spíš tragédie.“

Virgil přitakal: „Máte samozřejmě pravdu.“

Virgil a Johnson se vydali k přístavišti, když se Zoe ještě zeptala: „Už je mrtvá, že? Myslím malou Lindu.“

„To nevím,“ odušil Virgil přes rameno, stále ještě uražený dotazem na údajný masakr. „Já o tom případu vůbec nic nevím.“

„Nemůže to mít souvislost s touhle smrtí?“

Virgil se zastavil. „Máte nějaký důvod si to myslet?“

„Ne. Já jenom že je od sebe dělí jenom dva dny,“ odvětila Zoe.

„A asi šedesát kilometrů,“ dodal Virgil.

„Nemáte ani kousek podezření?“ Měla krásné hnědé oči, téměř zlaté, a Virgil jí odpustil.

„Ne. Ani kousíček. Je tu příliš mnoho jiných možností.“

„Dobrá, chápu,“ přitakala. „Byla to asi hloupá otázka, co?“

Stanhopeová odpověděla za Virgila. „Byla, a hodně.“

CESTOU K PŘÍSTAVIŠTI Johnson pronesl: „Ta starší mě asi nebude mít moc v lásce.“

„Mám jedno pravidlo, když jednám s lidma, co měli blízko k oběti vraždy,“ poučoval Johnsona Virgil. „Snaž se nesmát.“

VIRGIL PŘEDSTAVIL SEBE a Johnsona šerifovým zástupcům. Jeden z nich se neudržel: „Vy jste se zúčastnil té přestřelky v International Falls.“

Virgil pohodil hlavou: „Jo, byl jsem u toho. Chápu to dobře, že mrtvola je na místě zvaném jezírko?“

„Jejda, jak bych si přál být tam s váma,“ ignoroval policista Virgilovu otázku. „To muselo být něco. Táta byl ve Vietnamu a článek o tý přestřelce četl snad stokrát. Ten by dal nevím co, aby se s váma mohl setkat.“

„Hledal vás šerif,“ oznámil další policista. „Je na vodě. Neudělali zatím nic, jen hlídají, aby tělo neodplavalo pryč. Nechtějí narušit místo činu. Z Bemidji sem míří forenzní tým... Můžu vás tam zavézt.“

„Neodplavalo? Ona je ve vodě?“ zeptal se Virgil.

„Jo. Střelili ji přímo doprostřed čela, kulka vyšla ven týlem.“ Policista se prstem dotkl čela asi pět centimetrů nadnosem. „Střela nadělala hroznou paseku. Vypadla zády z lodi – je to něco jako kajak –, ale noha se jí zahákl pod sedátkem, a proto se udržela na hladině. Když jsem tam byl naposledy, pořád tam ještě plula.“

„Nevypadá to, že by se na místě činu dalo něco zjistit,“ řekl Virgil.

„Moc ne,“ souhlasil policista.

„Kdo ji našel?“ zeptal se Johnson.

„Průvodce ze střediska. George Rainy. Čeká na místě činu.“

„Tak vyrazíme,“ zavelel Virgil.

Johnson se zeptal: „A co já. Mám jet s tebou?“

„Můžeš,“ odpověděl Virgil. „Nebo na mě můžeš počkat v chatě se slečnou Stanhopeovou.“

„Tak to já se k tobě radši připojím,“ zhodnotil situaci Johnson.

NASEDLI DO ČLUNU, jakých jsou v Minnesotě plná jezera. Virgil a Johnson seděli na přídi, druhý zástupce, který se jmenoval Don, se ujal řízení. Nejeli daleko, jen necelou míli. Cestou neviděli žádnou chatku; další chatky a loděnice zahlédli na druhé straně jezera, ale pobřeží západně od rekreačního střediska se u odtoku z jezera změnilo v bažiny. Projeli stojatou vodou, kolem několika bobřích hrází, které připomínaly stohy z kmenů a větví, pak zatočili na odtokovou říčku, trochu odřeli dno člunu, chvíli manévrovali úzkým korytem a nakonec vjeli na jezírko.

U východního břehu pluly čtyři další čluny se sedmi lidmi na palubě. Don zamířil rovnou k nim. „Muž v bílé baseballové čepici je šerif,“ oznámil Don. „Ten, co je ve člunu sám, je George, ten průvodce. Ti dva v reflexních vestách jsou z pohřebního ústavu; přijeli vyzvednout mrtvolu. A zbylí tři jsou zástupci šerifa.“

„Jak ji George vlastně našel?“ zeptal se Virgil. „Ví to někdo?“

„Včera večer ji nikdo neviděl u večere, ale někdy se stává, že si lidi uvaří sami v chatkách, ačkoliv slečna McDillová na tohle moc nebyla,“ odpověděl Don. „Takže se kvůli tomu nikdo moc nevzrušoval, až pak dnes ráno se několik žen vydalo na vodu a jeden člun chyběl. Jedna z těch žen nadnesla: ‚Můj Bože, nevyjela si na jednom z nich včera večer slečna McDillová?‘ Tak se jí vydaly hledat k ní do chatky, ale nebyla tam. Věděly, že ráda jezdí sem dolů a pozoruje, jak tady hnízdí orlí“ – Don ukázal na vysokou borovici, která stála na druhé straně jezírka a v jejíž koruně bylo orlí hnízdo – „a tak George skočil do člunu a zajel sem a našel ji tady. Pak se vrátil a zavolal nás.“

Don vypnul motor a pomalu dojeli ke shluku člunů. Zastavili, Virgil se postavil a podíval se přes příď plavidla. Uviděl převrácený olivově zelený

plastový člun, vedle kterého se na hladině vznášelo mrtvé tělo v bílé košili. Šerif si stoupl a zeptal se: „Vy jste Flowers?“

„Jo, to jsem já,“ odpověděl Virgil a potrásl si se šerifem rukou. Byl to vysoký, korpulentní muž s buldočí tváří zmačkanou jako včerejší oblečení; měl na sobě košili a kalhoty od uniformy a těžké boty, které do člunu nebyly nejvhodnější.

„Četl jsem, co jste napsal pro *New York Times*,“ pronesl. „Hodně zajímavý.“

„Byla to jasná trefa – hodně zajímavý příběh,“ odvětil Virgil.

Sanders představil ostatní policisty a Rainyho. Pak hlavou ukázal směrem k lidem z pohřebního ústavu: „Tihle hoši sem přijeli vyzvednout mrtvolu.“

„Co si o tom myslíte?“ zeptal se Virgil.

„Připadá mi to jako vražda, ale může to klidně být i sebevražda.“ Sanders se podíval na mrtvolu. „Ale ženy, jako byla tahle, se do hlavy nestřílejí. Je z toho strašný nepořádek. Takže... se sem někdo připlížil a střelil ji. Ale mohla to taky být nehoda.“

„Je to vražda,“ řekl rezolutně Virgil. „Je malá šance, že by to mohla být sebevražda, ale nehoda to určitě není,“ dodal Virgil a rozhlédl se kolem.

„Proč by to nemohla být nehoda?“ zeptal se Johnson.

„Je tady moc stromů. Příliš hustý porost. Ta kulka by takovým lesem neprošla, jedině že by střelec stál na jeho okraji. Ale to by ji pak viděl. Takže to určitě nebyl někdo, kdo vystřelil třeba půl kilometru daleko a úplně náhodou ji trefil do čela. A pokud to byl někdo ve člunu, s kým se tady setkala, a pokud se ty čluny na hladině houपालy, jako že se houपालy, tak musel být střelec hodně blízko ní.“

Johnson přitakal, podíval se na bílou košili vznášející se kolem těla jako závoj a odvrátil se.

Virgil se zeptal šerifa: „Známe dobu smrti? Slyšel někdo výstřely?“

„Ne, zatím o nikom nevíme.“

Virgil přitakal: „Done, odstrčte nás od šerifova člunu a zajďte tamhle, až k tělu.“

Když byli na místě, Virgil se naklonil přes okraj člunu a prohlédl si mrtvolu zblízka. Neviděl oběti do tváře, ale mohl si detailně prostudovat masivní poškození týlní oblasti její hlavy. Pak se ohlédl: „Pokud na dně nenajdete pistoli o velké ráži, pak šlo o pušku.“

Šerif přitakal: „Přesně to si taky myslím.“

„Ale musím sem povolat techniky, aby se po té pistoli podívali. Pokud byl střelec také na člunu, mohl zbraň odhodit do vody; a mohla tam skončit i v případě sebevraždy.“ Neviděl žádné další stopy násilí. Jedna střela a žena byla mrtvá. Virgil se narovnal a zeptal se: „Kde je nejbližší cesta?“

Policisté se rozhlédli a jeden z nich ukázal prstem. „Myslím, že... tamtím směrem.“

„Jak daleko?“

„Asi tak... čtyři sta metrů. Kolem jezera vede silnice, křižuje tuhle říčku asi tak o osm set metrů dál po proudu, pak se zase vrací k jezeru a pokračuje ke shluku chatek na západní straně jezera. Asi jste je viděli cestou sem.“

„Dalo by se pádlovat proti proudu té říčky?“ zeptal se Virgil.

„Ne. Severně od propusti je to zanesené,“ oznámil policista. „Pěšky je to snadnější, protože říčka není moc hluboká, ale zase má bahnité dno... Já nevím. Asi se v ní nedá ani moc brodit. A pokud jo, tak se člověk pěkně nadře.“

NĚKOLIK DALŠÍCH MINUT probírali situaci. Šerif vysvětlil, že mrtvé tělo nevytáhli z vody, protože chtěli, aby se na ně napřed podíval některý z agentů BCA a odsouhlasil další postup: „Tady nahoře zrovna moc vražd řešit nemusíme.“

„Můžete ji už vytáhnout,“ prohlásil Virgil. „Proud je tady dost silný, aby ji odnesl bokem, a jestli vál vítr... není možné přesně určit, kde byla v okamžiku, kdy ji zastřelili, jediné že bychom našli nějakou krev.“ Rozhlédl se a dodal: „Možná by stálo za to, aby pár lidí pomalu... pěkně pomaličku... prozkoumalo pobřeží od koryta až na druhou stranu jezírka, aby prohlédli vodní rostliny a lekníny, jestli na listech neuvidí nějakou krev. Jestli byla někde v jejich blízkosti, nějakou krev by najít měli.“

Šerif ukázal na policisty v jednom z člunů a ti se dali do práce.

ZATÍMCO HOVOŘILI, zaměstnanci pohřebního ústavu se přesunuli k mrtvému tělu. Měli s sebou černý pytel a snažili se přijít na způsob, jak mrtvolu vyzvednout do člunu, aniž by si namohli záda. Virgil si všiml, že Johnson odvrací pohled.

Sanders řekl: „Budu se v tomhle muset spolehnout na vás a vaše kolegy z BCA – všichni mí lidé pracují na tom případě malé Lindy. Pomalu se z toho stává noční můra. Její matka je úplný démon, když přijde na publicitu; pořádá tiskovky, najala si nějakýho jasnovidce... Dohání nás tím k šílenství.“

„A po Lindě zatím ani stopy?“

„Ne, ale ten jasnovidce tvrdí, že je Linda pořád ještě naživu. Je prý na temném místě a kolem ní jsou velké kameny. Je jí zima. A prý vidí mech.“

Johnson: „Mech?“

„Aspoň to tvrdí,“ opáčil Sanders.

„Takže vy budete pátrat po nějakým mechu?“

PAK SE JEDEN Z POLICISTŮ, kteří v okolí hledali stopy po krvi, ozval ze vzdálenosti asi padesát metrů směrem k jezeru: „Našel jsem cigarety.“ A jeho kolega dodal: „A já zapalovač.“

Virgil pokývl hlavou směrem k Donovi. Šerif všem přikázal, ať zůstanou na svých místech, pak Don nastartoval motor a odvezl Virgila na místo nálezu. Šerif jel ve svém člunu. Na hladině plula téměř plná krabička cigaret značky Salem a kousek od ní nad hladinu vyčuhovala spodní část obyčejného plastového zapalovače.

„Kouřila?“ zeptal se Virgil.

„To nevím,“ odpověděl šerif.

„Tohle místo musíme označit – někde tady ji zřejmě zastřelili.“ Přivolał průvodce, který k nim okamžitě přijel. „Máte k dispozici nějaké značkovací bóje?“ zeptal se Virgil.

Rainy zalovil ve člunu a našel žlutou plastovou bóji ve tvaru činky, omotanou provázkem s olověným závažím na konci. „Hoďte ji tamhle,“ ukázal mu Virgil.

Rainy bóji hodil, kam mu Virgil ukázal; závaží dosedlo na dno a označilo místo pro lidi z laboratoře.

„Ty cigarety a zapalovač nechte, jak jsou. Třeba z nich něco budeme schopní dostat,“ zavelel Virgil. Pak se otočil k policistům: „Zkuste dál hledat tu krev.“

LIDÉ Z POHŘEBNÍHO ÚSTAVU mezitím s námahou vyzvedávali mrtvé tělo do člunu. Šerif přikázal policistovi u kormidla: „Zavez mě zpátky k nim.“ „Chtěl bych se podívat na druhý břeh,“ oznámil Virgil. „Tamtudy mohl někdo snadno přijít. Jeďte podél břehu.“ „Já budu tady,“ hlesl šerif.

ZAČALI V MÍSTĚ, kde říčka odváděla vodu z jezírka. Pohybovali se rychlostí chůze. Virgil se podíval po proudu, a jak jim sdělil policista, s nímž byli ve člunu, říčka svíraly mrtvé stromy, husté keře a větve. Pochyboval, že by se kolem ní někdo mohl dostat k jezírku pěšky, natož ve člunu. Jeli podél břehu a pozorně si jej prohlíželi. Pak se ozval Johnson: „Tady je to.“

„Kde?“

„Vidíš tu suchou břizu s uschlou korunou?“ Ukazoval prstem směrem k hradbě osik a bříz. „Teď se podívej kousíček doleva; vidíš tu tmavou díru v podrostu? Tohle vídám v jednom kuse – někdo tam procházel a mířil k támhleté bobří hrázi.“

„Asi jo.“ Virgil se podíval směrem ke člunům u mrtvého těla. „Podle mě z té hráze střílel.“

„Je to pětasedmdesát, možná osmdesát metrů,“ odhadoval Johnson. „Vypadá to, že má dobrou mušku.“

„Mohlo to být třeba jen padesát metrů, podle toho, jak ji unášel proud, ale trefa to rozhodně nebyla špatná.“

„Nic extra,“ vložil se do rozhovoru Don. „Osmdesát metrů, to tady trefí kdekdo.“

„Něco vám řeknu,“ namítal Virgil. „Měl k dispozici jedinou střelu, a trefil se jí přímo doprostřed čela. Zřejmě byla v pohybu. A střílel po lidské bytosti a musel se obávat, že ho chytí, že ho někdo uvidí, a o to, jak se odsud dostane. S takovou dávkou stresu to je vážně dobrá trefa. Ten věděl, co dělá.“

Don se podíval na břeh, pak směrem ke člunům, znovu na břeh a přitakal: „Máte pravdu, uznávám.“

Johnson sklouzl zrakem na bobří hráz, nízký pahrbek z kmenů, větví a bláta kousek od břehu, a pronesl: „Odsud se tam nemáme šanci dostat. Můžeme tu hráz zkusit prorazit, ale i tak...“